

שבגבורה, נצח בחדו, נצח בגבורה, נצח בחדו, ונאמר בהוד (איכה א) נתנני שממה כל היום דוה. בו הסתפל בחרפנ המקדש, וכמה הרוגים שנהרגו לטל נקמות מהרשעים, ובו נאמר (בראשית לב) והוא צלע על ירכו. באותו הזמן (ישעיה לה) אז ידלג כאיל פסח. ועוד, טנ"ע בהפוף אותיות טנ"ע, בו חטא אדם. זהו שפתיב (שם ז) ביום נטעף תשגשגי. ובו ננטע והשתרש בעולם. זהו שפתיב (ישעיה ס) נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

ועוד, חק"ב טנ"ע, שם בט"ן ושם ע"ב. השכינה בו נקראת בטנף ערמת חטים. שהרי כל שם כלול שש לספירות, ושם ע"ב. זהו שפתיב (ויקרא כג) וענף עץ עבת. שנצ"ח והו"ד הם עבי שחקים, ועליהם נאמר (שם) ערבי נחל. דמיון לשתי שפתיב ושליש ספירות, כל אחד כולל שבועים ושתיים אותיות, שהם נצח והוד יסוד, כמו ששליש האבות, וכל השליש כוללים שבועים ושתיים (מ"ב) אותיות.

יג"ד פז"ק - זה הוא צדיק, האלף הששי, שבו הקדוש ברוך הוא יגל"ה פדיון זר"ע קדושיים. שהוא יסוד העולמות, הוא סוד קץ הגאלה שורמז בשכינה שנקראת שקוצי"ת, ששם שי"ת וק"ץ, שהיא השכינה השביעית להם, הקץ של כלם. עליה נאמר (דניאל יב) ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלף לקץ הימין. והוא הק"ץ שמדלג מארבע מאות שנים שהיו עתידים להשתעבד במצרים היא ובניה, ונשארו רד"ו, רדו שמה.

מצד של הימין נקראת קץ הימין, ומצד השמאל קץ כל בשר. למי שמחבל את בשר קדש, היא דין לו, קץ כל בשר. והיא סוף פסוק,

בגבורה, נצח בחדו ואתמר בהוד (איכה א יג) נתנני שממה כל היום דוה. ביה אסתפל בחרפנא דמקדשא, וכמה קטילין דאתקטלו לנטלא נוקמין מרשעים. וביה אתמר (בראשית לב לד) והוא צלע על ירכו. בההוא זמנא (ישעיה לה ו) אז ידלג כאיל פסח. ועוד טנ"ע בהפוף אתון נטע ביה חב אדם הדא הוא דכתיב (שם יז יא) ביום נטעף תשגשגי. וביה אתנטע ואשתרש בעלמא הדא הוא דכתיב (ישעיה ס כא) נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

ועוד חק"ב טנ"ע תמן בט"ן ותמן ע"ב. שכינתא ביה אתקריאת (שה"ש ז ג) בטנף ערמת חטים. דהא כל שמא כליל שית לספירן ותמן ע"ב הדא הוא דכתיב (ויקרא כו מ) וענף עץ עבת. דנצ"ח והו"ד אנון עבי שחקים. ועליהו אתמר (שם) ערבי נחל, דומיא דתרין שפון ותלת ספירן, כל חד כליל ע"ב אתון דאנון נצח והוד יסוד. כגונא דתלת אבהן וכלהו תלת כלילן שבועין ותרין (נ"א מ"ב) אתון.

יג"ד פז"ק דא איהו צדיק אלף שתיתא דבה קודשא בריך הוא יגל"ה פדיון זר"ע קדושיים. דאיהו יסוד עלמין, איהו סוד דקץ דפרקנא דאתרמיז בשכינתא דאתקרי שק"ו צי"ת, דתמן שי"ת וק"ץ דאיהי שכינתא שביעית לון קץ דכלהו. עלה אתמר (דניאל יב) ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלף לקץ הימין. ואיהו ק"ץ דדליג מן ארבע מאה שנין, דהו עתידין לאשתעבדא במצרים היא ובנהא, ואשתארו רד"ו (בראשית מב ב) רדו שמה. מסטרא דימינא אתקריאת קץ הימין. ומסטרא דשמאלא קץ כל בשר. למאן דחביל את בשר קדש, איהי ליה דינא, קץ כל בשר. ואיהי סוף פסוק סוף פסק